

יתחייב, הואיל וראוין להקריבו שלא לשמו בפניו! [כשם שאמר רבין לענין קרבן הפסח]⁽⁴⁶⁾

ודחינן את הקושיא: הכי השתא, וכי כך אתה סבור שיש לדמות את הפסח שלא בזמנו לאשם שלא בזמנו?! והרי יש לחלק ביניהם:

התם, אשם ששחטו בחוץ [שלא בזמנו] לשמו פטור, משום שאשם שלא בזמנו בעי עקירה, צריך שיעקור ממנו שם אשם בשחיטתו. וכל זמן שלא שחטו לשם עולה או שלמים עדיין שם אשם עליו. [ולכן השוחטו בחוץ פטור, שהרי אינו ראוי להתקבל בעזרה לפני שהגיע זמנו].

אבל הכא פסח בשאר ימות השנה שלמים נינהו — הרי מאליו הוא שלמים, ואפילו בלא עקירה⁽⁴⁷⁾.

רב אשי מתני, שנה בדברי רבין [בשם רבי יוחנן] "פסח ששחטו בחוץ בשאר ימות השנה בין לשמו בין שלא לשמו חייב", כדאמרינן [כמו שאמרנו בגמרא לעיל].

אך רב ירמיה מדפתי מתני, שנה בדברי רבין [בשם רבי יוחנן] "פסח ששחטו בחוץ בשאר

ימות השנה, בין לשמו בין שלא לשמו פטור".

קסבר פסח בשאר ימות השנה בעי עקירה, צריך שיעקור ממנו שם פסח בפירוש בשעת שחיטתו, אבל כל זמן שלא שחטו בפירוש לשם שלמים עדיין שם פסח עליו.

ואפילו אם שחטו בחוץ שלא לשמו [אלא לשם שלמים] הרי הוא פטור, משום שעקירת חוץ, כאשר הוא בא לעקור את שם פסח בשחיטה שמחוץ לעזרה, לאו שמה עקירה, שהרי שחיטה שנעשית בחוץ היא שחיטה פסולה, ואין בכוחה לעקור מן הקרבן שם "פסח".

ופליגא [וחולק] על המימרא דרב חלקיה בר טובי שאמר אשם ששחטו בחוץ לשמו פטור שלא לשמו [אלא לשם שלמים] חייב, מפני שעקירת חוץ שמה עקירה⁽⁴⁸⁾.

הגמרא חוזרת לדון בברייתא דלעיל בשני שעירי יום הכיפורים ששחטן בחוץ:

אמר מר בסוף הברייתא: שני שעירי יום הכיפורים ששחטן בחוץ... משהגרייל עליהן חייב על של שם, ופטור על של עזאזל.

הסתם הוא עומד להקריבו לאשם כשיגיע זמנו. ועיין פסחים עג, ב. שרבי חייא בר גמדה אמר שפסח שנשחטו בעליו ולא הקריבו פסח ראשון צריך עקירה. מפני שסתמו עומד לפסח שני.

48. הגמרא יכלה לומר לעיל בדברי רב דימי שהוא חולק על המימרא של רב חלקיה בר טובי, אך חיכתה עד לכאן לומר שלדברי רב ירמיה מדפתי גם רב דימי וגם רבין חולקים עליו. [תוספות].

46. תוספות ישנים ותוספות הרא"ש [ד"ה ואמר רב חלקיה] כתבו שהגמרא יכלה לשאול על המשנה גם בלא דברי רב חלקיה, עיין שם, ועיין שיח יצחק על תוספות ישנים, ד"ה והתנן.

47. לדעת רב דימי פסח שלא בזמנו אינו צריך עקירה ועיין לעיל. [החילוק בין אשם לבין פסח הוא משום שפסח שלא בזמנו עומד להקריבו שלמים. אבל אשם מצורע אינו עומד להקריבו לעולה, אלא מן